

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/231/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618201151
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618201151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu J. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom v F. nad K., O. č. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Ivanom Hegerom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Na Troskách č. 3, proti žalovanému E. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom v F. nad K., Z. č. XXXX/X, zastúpenému Mgr. Ľudovítom Paulovičom, advokátom so sídlom v Lučenci, M. Rázusa č. 19, o zaplatenie 3.500,- € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 21C/5/2018-84 zo dňa 28.05.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením (druhý výrok).

1.2 Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu vyplývajúceho z nepopretých skutkových tvrdení žalobcu ako aj zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého „žalobca dňa 30.07.2013 poskytol žalovanému pôžičku v sume 3.500,- €, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcovi do 11 mesiacov odo dňa poskytnutia, t.j. najneskôr do 30.06.2014; žalovaný nesplatil ani časť dlhu“; ďalej súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, podľa ktorého doručil žalobca žalobu súdu dňa 13.03.2018 a v rámci elektronickej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným v období od 14.09.2017 do 08.01.2018 (facebook) žalovaný uznal svoj dlh voči žalobcovi čo do dôvodu a výšky.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie poskytol žalobca dňa 30.07.2013 žalovanému bezúročnú pôžičku v sume 3.500,- €, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcovi najneskôr do 30.06.2014; námietku premlčania uplatneného nároku vznesenú žalovaným považoval súd prvej inštancie za dôvodnú, keď v tejto súvislosti vychádzal z právneho posúdenia veci, podľa ktorého trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva začala žalobcovi plynúť dňa 01.07.2014 a márne uplynula dňa 01.07.2017; žalobca doručil žalobu súdu dňa 13.03.2018 po uplynutí premlčacej doby na uplatnenie práva; elektronickej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným v období od 14.09.2017 do 08.01.2018 (facebook) považoval súd prvej inštancie za písomné uznanie dlhu zo strany žalovaného; nakoľko však

žalobca nepreukázal, že žalovaný v čase uznania dlhu nemal vedomosť o jeho premlčaní, dospel súd prvej inštancie k záveru, že uznanie dlhu nespôsobil začatie plynutia novej desaťročnej premlčacej doby na uplatnenie práva; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 657, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1 a § 558 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., keď plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 27.07.2018 (č.l. 95-99 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu. Vyjadril názor, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Poukázal na to, že do konania predložil písomnú komunikáciu so žalovaným ohľadom žalovanej pohľadávky, ktorú považuje za riadne uznanie dlhu, s čím sa stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že písomný prejav žalovaného je možné z hľadiska obsahu považovať za uznanie dlhu; súd prvej inštancie však mal za to, že nakoľko predmetné uznanie dlhu bolo urobené po uplynutí premlčacej doby, bol povinný preukázať, že žalovaný o premlčaní predmetného dlhu vedel, čo podľa súdu prvej inštancie nebolo v konaní preukázané; vyjadril názor, že súd prvej inštancie mal pri posudzovaní vedomosti žalovaného o premlčaní dlhu v čase jeho uznania vychádzať z nevyvrátiteľnej právnej domnienky vyplývajúcej z ustanovenia § 2 zákona č. 1/1993 Z. z., v zmysle ktorej je všetko, čo bolo zverejnené v Zbierke zákonov je známe každému, t.j. aj dĺžka a skončenie premlčacej doby; v tejto súvislosti poukázal na dodržiavanie tejto zásady zo strany súdov pri posudzovaní splnenia podmienok vydržania; zdôraznil, že nakoľko neexistujú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali údajnú nevedomosť žalovaného o premlčaní dlhu pri jeho uznaní, mal súd vychádzať z toho, že žalovaný si musel byť vedomý premlčania dlhu v čase jeho uznania a teda v tomto prípade došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci zo strany súdu; ďalej argumentoval, že bez ohľadu na otázku vedomosti žalovaného o premlčaní, súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj predmetné uznanie dlhu v zmysle ustanovenia § 110 odsek 1 druhá veta Občianskeho zákonníka; na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že v zmysle ustanovenia § 110 Občianskeho zákonníka začína plynúť nová premlčacia doba len za podmienok uvedených v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka vyjadril názor, že predmetné ustanovenie § 110 Občianskeho zákonníka je samostatným ustanovením, ktoré podmienky platného uznania práva upravuje samostatne bez ohľadu na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka, keď uvedené potvrdzuje aj predložený komentár k Občianskemu zákonníku ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky; v zmysle uvedeného vyjadril názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, kedy jednak súd nesprávne posúdil otázku vedomosti žalovaného o premlčaní najmä nesprávne právne posúdil samotné uznanie dlhu a premlčanie jeho práva, keď nepovažoval ustanovenie § 110 Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka za dve samostatné právne úpravy uznania dlhu; napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie súčasne považoval za nepresvedčivo a nedostatočne odôvodnený najmä vo vzťahu posúdenia vzťahu § 110 Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka, kedy súd prvej inštancie len konštatuje, že ustanovenie § 110 Občianskeho zákonníka nadväzuje na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka, pričom je zrejmé, že práve toto posúdenie je pre rozhodnutie vo veci zásadné a je medzi stranami sporné; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v zmysle vyhovenia žalobe v plnom rozsahu alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že sú splnené podmienky na potvrdenie napadnutého rozsudku. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca požičal žalovanému sumu 3.500,- €, ktorú sa žalovaný zaviazal žalobcovi vrátiť najneskôr do 30.06.2014; o vrátení dlhu žalobca a žalovaný elektronicky komunikovali (prostredníctvom aplikácie facebook) v období od 14.09.2017 do 08.01.2018; žalovaný pôžičku žalobcovi ani čiastočne nevrátil a v priebehu sporu vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako dôvodnú; elektronickú komunikáciu žalobcu a žalovaného považoval súd prvej inštancie za písomné uznanie dlhu, nepriznal mu však právne účinky začatia plynutia novej desaťročnej premlčacej doby na uplatnenie práva, pretože nebolo preukázané, že v čase uznania mal žalovaný vedomosť o premlčaní dlhu; po preskúmaní veci sa s právnym posúdením súdu prvej inštancie ohľadom vplyvu uznania dlhu na plynutie premlčacej doby na uplatnenie práva žalobcu ako aj ohľadom vzťahu § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka stotožnil aj odvolací súd; pokiaľ žalobca v odvolaní argumentuje výkladom ustanovení § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka a ich právnych účinkov vo vzťahu k premlčaniu, odvolací súd udáva, že ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka bolo do tohto právneho predpisu zavedené až novelou uskutočnenou zákonom č. 509/1991 Zb. účinnou od 01.01.1992; Občiansky zákonník v znení účinnom do 31.12.1991 podmienky uznania premlčaného dlhu vôbec neupravoval; ak uznanie premlčaného dlhu do 31.12.1991 nebolo viazané na vedomosť dlžníka o premlčaní, z ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevyplývalo, že by nebolo možné uznať už premlčaný dlh (k tomu záveru dospela aj súdna prax v R 51/1968); v dôsledku zmeny právnej úpravy uznania premlčaného dlhu po 01.01.1992, právne následky viažuce sa na možnosť počítania novej desaťročnej premlčacej doby pri právach písomne uznaných čo do dôvodu a výšky (§ 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka) sú závislé od toho, či dlžník o premlčaní vedel alebo nie; nová právna úprava účinná od 01.01.1992 stanovila podmienky uznania dlhu vrátane uznania premlčaného dlhu preto ustanovenie § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať oddelene (§ 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka žiadne podmienky uznania dlhu osobitne nestanovuje); uznanie premlčaného práva zakladá právne dôsledky uvedené v ustanovení § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka len vtedy, ak dlžník o premlčaní vedel (§ 558 posledná veta Občianskeho zákonníka); ak dlžník o premlčaní nevedel, či už pre omyl skutkový alebo pre omyl právny (napr. že nepoznal ustanovenia o premlčaní), nemá jeho uznanie akékoľvek právne účinky; vecnú správnosť napadnutého rozsudku preto nemôže spochybniť tvrdenie žalobcu, podľa ktorého nevedomosť o premlčaní dlhu nemá vplyv na účinky uznania práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože vychádza z výkladu práva, ktorý ignoruje vnútornú prepojenosť uvedených ustanovení (§ 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 558 Občianskeho zákonníka) a historické súvislosti ich zavedenia do právneho poriadku; poukaz žalobcu na rozhodnutia a súdnu prax Najvyššieho súdu Českej republiky neobstojí, pretože nejde o ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít podľa článku 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku ako na to poukázal aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, keď osobitne za ustálenú rozhodovaciu prax nemožno považovať ani rozhodnutie R 51/1968 (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 3Cz/6/1968 zo dňa 27.02.1968), pretože bolo prekonané neskoršou zmenou Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.1992 (R 71/2018); z tohto dôvodu nebolo potrebné odôvodňovať odklon od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 220 ods. 3 C.s.p., resp. § 393 ods. 3 C.s.p.); ak žalobca nepreukázal, že žalovaný v čase tvrdeného uznania dlhu disponoval informáciami o jeho premlčaní, uznanie dlhu, o premlčaní ktorého žalovaný vedomosť nemal, nemohlo vyvolať právne dôsledky predpokladané ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka spočívajúce v začatí plynutia novej desaťročnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vrátenie spornej pôžičky; pre premlčanie uplatneného nároku tak platila všeobecná trojročná premlčacia doba opierajúca sa o ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka; osobitne odvolací súd zdôrazňuje, že vedomosť žalovaného ako dlžníka o premlčaní dlhu nemožno preukazovať domnienkou znalosti právneho predpisu zverejneného v Zbierke zákonov (§

2 zákona č. 1/1993 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2015, resp. § 15 zákona č. 400/2015 Z. z.), pretože ak právny predpis zakotvuje podmienku vedomosti subjektu o konkrétnej skutočnosti, nemožno túto vedomosť založiť len na právnej domnienke (ibaže by to právny predpis výslovne ustanovil), preto vedomosť dlžníka o premlčaní dlhu pri jeho uznaní (§ 558 Občianskeho zákonníka) musí byť v prípade sporu preukázaná pozitívne (t.j. nielen domnienkou), inak by táto podmienka stanovená zákonom nemala žiadny zmysel (nakoľko domnienka znalosti právneho poriadku pôsobí voči každému, nikto by sa nemohol dovolávať toho, že o premlčaní dlhu nevedel); súd prvej inštancie správne vyhodnotil premlčanie uplatneného nároku; pre premlčanie uplatneného nároku platila všeobecná trojročná premlčacia doba (§ 101 Občianskeho zákonníka); predmetom konania bolo majetkové právo, ktoré podlieha premlčaniu (§ 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka); žalovaný mal pôžičku vrátiť do 30.06.2014; odo dňa 01.07.2014 začala žalobcovi plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva na vrátenie pôžičky na súde v trvaní troch rokov (§ 101 Občianskeho zákonníka), ktorá márne uplynula dňa 03.07.2017, pretože posledný deň premlčacej doby pripadol na sobotu dňa 01.07.2017 a presunul sa na najbližší pracovný deň pondelok 03.07.2017, ktorého uplynutím premlčacia doba skončila (§ 122 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka); stanovenie posledného dňa premlčacej doby zo strany súdu prvej inštancie nebolo správne (súd prvej inštancie nezohľadnil, že posledný deň premlčacej doby pripadol na sobotu), nemalo však vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku; k uplynutiu premlčacej doby tak v celom rozsahu došlo pred začatím konania v prejednávanej spore dňa 13.03.2018 (§ 156 C.s.p.) ako aj pred samotným tvrdým uznaním dlhu, ktoré v zmysle vyššie uvedeného tiež nemalo na plynutie premlčacej doby na uplatnenie práva žalobcu na vrátenie pôžičky žiadny vplyv; námietka premlčania bola teda zo strany žalovaného vznesená dôvodne, súd prvej inštancie na ňu pri rozhodovaní prihliadal (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a návrh žalobcu správne v celom rozsahu zamietol.

4.4 Odvolací súd považuje za potrebné pre úplnosť uviesť, že pri rozhodovaní o podanom odvolaní posudzoval len spornú otázku premlčania uplatneného nároku vzhľadom na žalobcom tvrdené účinky uznania dlhu z hľadiska vplyvu vedomosti žalovaného o premlčaní dlhu v čase uznania, pričom sa stotožnil s právnym posúdením tejto otázky zo strany súdu prvej inštancie (bod 4.3 odôvodnenia); pri rozhodovaní vychádzal súd prvej inštancie z názoru, že predloženú elektronickú komunikáciu žalobcu a žalovaného (prostredníctvom aplikácie facebook) v období od 14.09.2017 do 08.01.2018 „je možné čo do obsahu považovať za písomný prejav žalovaného obsahujúci uznanie dlhu“; bez zopakovania dokazovania touto komunikáciou a výzvy na možnú aplikáciu iného ustanovenia právneho predpisu sa nemohol odvolací súd od tohto záveru súdu prvej inštancie odkloniť, na druhej strane však považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že predložená elektronická komunikácia nemá charakter písomnosti z dôvodu absencie podpisu žalovaného; podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka, písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou; na zachovanie písomnej formy právneho úkonu preto nestačí len (1) také jeho vyjadrenie, ktoré umožňuje zachytenie jeho obsahu, ale ako nevyhnutná podmienka je potrebný aj (2) podpis konajúcej osoby (v niektorej z prípustných foriem, napr. vlastnoručný podpis, mechanický podpis, zaručený elektronický podpis a podobne); nakoľko zákon vyžaduje na platnosť uznania dlhu písomnú formu (§ 558 prvá veta Občianskeho zákonníka), jej nedodržanie má za následok absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka); predložená elektronická komunikácia žalobcu a žalovaného je ako tvrdené uznanie dlhu absolútne neplatná pre nedostatok formy vyžadovanej zákonom; napriek uvedenému nakoľko bolo možné napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny z iných dôvodov, bolo by podľa odvolacieho súdu nevhodné napadnutý rozsudok zrušiť, resp. nariadovať vo veci pojednávanie za účelom zopakovania dokazovania elektronickou komunikáciou.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanej spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací súd dospel k záveru o správnosti právneho posúdenia zo strany súdu prvej inštancie ohľadne dôvodnosti vznesenej námietky premĺčania uplatneného nároku (bod 4.3 odôvodnenia). Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní uviedol, že odvolanie podáva aj z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), d), e) a f) C.s.p., tieto žiadnym spôsobom skutkovo (obsahovo) nevymedzil, preto sa nimi odvolací súd nezaoberal (pre neurčitosť nemohol zaoberať), keď osobitne z vlastnej iniciatívy nezistil žiadne vady konania týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré by bolo potrebné pri rozhodovaní o podanom odvolaní prihliadať (§ 380 ods. 2 C.s.p.). Pokiaľ žalobca považoval napadnutý rozsudok za nedostatočne odôvodnený s touto námietkou sa odvolací súd tiež nestotožnil a preskúmaním veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok v dostatočnom rozsahu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd prvej inštancie vo veci rozhodol (R 2/2016).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a v súlade s výsledkom sporu (plný úspech žalovaného).

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách odvolacieho konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).